

V R T E C .

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1882.

Leto XII.

Velikonočna.

Skalóvje se na grobu máje,
V potrésu pečat odleti;
Vzveličar naš od smrti vstaje,
Trepéce straža in strni.
Odprl se mu je skalni stróp,
Iz sebe spét ga dál je grób:
Alelujá, alelujá!

In angel božij zlatokrili
Tolaži rod Adamov tám,
Da sužnji dnévi so minili,
In da je prazen groba hrám,
Ker je Gospód premógel smrt,
Človeku spet je raj odprl:
Alelujá, alelujá!

Kristjanu smrti náj se báti,
In groba ga ne bodi stráh,
Ker spét nam je veselo vstáti,
V nesmrtnost premeníti práh;
Zatórej se radúj srcé,
In ústnica prepévaj lé:
Alelujá, alelujá!

Ostavi, človek! grob mrzkóte,
Od zmót se lóci in pregréh,
Ljubezni poln ter poln strahóte,
V nebó ozrt na zémskih tléh!
Vzveličar-Bog nas vabi zdáj,
Da z njim vzemimo svéti raj:
Alelujá, alelujá!

A. P.

Poslušaj glas vesti.

I.

goratem Zagorji na Hrvatskem stoji samotna kočá, katero si je sezidal ubožen drvar. Zdaj stanuje v tej kočí stara vdova s svojim užé odraslim sinom. V malej, tesnej, nizkej in priprostej sobici je odbilo ná starej, lesenej uri ravno jedenajst pred pólnudne, a gospodinja pripravlja kosilo,

priprosto kosilo, kajti danes je véliki petek, najostrejši post v celem letu za vsacega pravega kristjana. Zdajci se odpró vrata, in na pragu se prikaže čvrst mladeniç v lovskej obleki, s puško in lovsko torbico v roci. Po vnanuj podobi je bil zeló oduren; dolgi lasjé mu so pokrivali çelo in çrne oçi so mu plaméle kakor živ ogenj izpod njega.

„Bodi Bogu hvala, da si užé tukaj, ljubi moj sin,“ pozdravila je skrbna mati svojéga sina in pristopila k njemu, da mu odvzame breme. „Kadarkoli te ni domá pri meni,“ nadaljevala je mati, „vselej mi je nekako težko pri srci zaradi tebe.“

Sin nekaj zagodrnja, kakor da bi mater pozdravljal, a mati mu spravi puško in torbo v kot. Ko pa sin sname suknjo s sebe, zavpije mati na ves glas:

„Bodi Bog z nami in sveti križ božji, kaj se je zgodilo s teboj, dragi moj Ivan?“ Mati je ugedala krvavo srajco na telesu svojéga sina.

„Nu, kaj se je zgodilo?“ odgovori jej sin osorno, „kaj neki družega nego li to, da mi so prišli na sléd in me ranili v roko.“

„O moj Bog!“ vzdihnila je mati, „ali ti ne pravim vsaki dan, da si se poprijel nepoštenega dela, da si vsaki dan v nevarnosti in te vsaki dan lahko smrt zadene!“ A tukaj vam moram povedati, da je bil Ivan lovski tat in je po tujih gozdih divjaçino streljal.

„Vsacemu çloveku je jedenkrat umreti,“ odvrne jej hladnokrvno sin, „bodi si, da kdo poprej umrè ali pozneje, to je paç vse jedno.“

„Joj si ga meni, kako to govoriš, ljubi moj sin! Bog nam ni dal življenja, da ga lehkoumno zapravljamo, nego dal nam ga je v svojo çast in slavo. Páziti nam je torej našega življenja, da si ga kolikor dljè ohranimo.“

„Za svoj lastni užitek, hoteli ste morda reçi, ter v svojo slast in veselje, pa za nič družega; v to svrho živim tudi jaz in kdor koli mi to veselje krati, ta je moj sovražnik.“

„Nu, pa mi vsaj povédi, kaj se je zgodilo, da imaš krvavo srajco,“ vpraša ga mati drugič, ogledovaje mu rano, katera ni bila ravno nevarna.

„Dobro znate, da je ta ças najjugódnjéjši za lov na divje peteline in zato sem šel na lov. Ali kaj se zgodi? Na kroglo iz moje puške priletí tudi druga krogla, ki me pa ni zadela takó hudo, da bi ne bil mogel bežati za ubitím petelinom. Zdajci zavpije name gozdár, katerega do zdaj nisem nití opazil bil, ter mi reçe, da naj obstojim, ako hoçem, da mi krví v žilah ne obustavi, ali jaz se nisem mnogo brigal za njegovo grožnjo, mnogo bolj sem se brigal za lepega divjéga petelina. Zdaj poçi drugič gozdarjeva puška, krogla me zadene v roko, in tako je lepi petelin prišel drugemu v roke. O jaz neumnež! Bil sem namreç pozabil, da je tudi druga cev moje dvocevke bila nabita.“

„Mólçi,“ ti nesrečno moje dete; ali ti je morda žal, da nisi svojega bližnjega na življenji poškoðoval.

„Glava za glávo, življenje za življenje, to je in bode vedno moje načelo!“

„In ravno to je, çesar se jaz, uboga mati, toliko bojim, kajti dobro vem, da se neçega dnè ali domóv veç ne povrneš, ali pa, če se povrneš, vrneš se kot ubijalec.“

„In temu ne bote vi krivi, mati; kajti to, kar se navadno ubojstvo imenuje, v tacem sluçaji je treba obrambe, in moj prijatelj Andrejec mi je užé toli-

kokratu pripovedoval, kako bi njega užé davno ne bilo, ako bi se ne bil držal tega načela ter bi se ga ne bil tudi poslužil nad pokojnim gozdarjem.“

O da bi mi bilo vsaj mogoče te iztrgati iz rok tega hudobnega in pregrešnega človeka Andrejca, kateri ne pozna v celem letu nobenega praznika, temveč vsak dan opravlja svoje vsakdanje pregrešno rokodelstvo! — In ali si pozabil, da je danes véliki petek? Mar nisi vsaj danes mogel pustiti puške v miru?“

„Nikar mi mati ne govorite takó na srcé, vsaj znate, da nisem več otrok; lovcu je dan in noč, svetek in petek, vse jednako.“

„Krščanskemu lovcu ne, temveč brezbožnemu lovcu,“ odvrne mu mati s solzami v očéh, „in ravno zato ga Bog zapušča, kakor je tudi tebe zapustil, moj grešni sin.“

„Mati, vi tako govorite, ker še verujete v bodoče življenje; naj vam bode ta prazna vera, nu jaz v to ne verujem, ter se ne bojim nikakeršnega nevidnega gospodarja, niti Bogá samega; jaz se bojim le tega, da bi me ne dobil v svojo pest gozdar, katerega vidim, a nevidnega sodnika mi niti mar ni!“

„O nezaslišane brezbožnosti!“ zavpije mati s tresočim glasom, „ali te je kaj tacega učil tvoj rajni oče, ali mar jaz, tvoja nesrečna mati? Gotovo da ne; marveč óni zloglasni Andrejec ima na svojej vésti propad tvoje duše. On, ki je v grehah osivel in se postáral, on in noben drug te je takó pokvaril, da se zdaj po noči klatiš po tujih gozdih ter pobijaš divjačino, hoděč po stézi svoje lastne pogube. Pošten človek z molitvijo začénja in okončuje svoje delo, a ti si zadušil v svojem srci poslednjo iskro do bogoljubnega življenja, do vere in postav božjih, in jaz slabotna žena moram s prekrižanima rokama gledati, kako se mi sin, moje jedino dete, z vsacim dnevom globokeje in globokeje potáplja v globočino prokletstva in hudobije.“ To rekši, začéne uboga mati britko jokati.

„Mati, utolažite se!“ reče sin z nekoliko bolj nežnim glasom, „naj me stoji, kar koli hoče, pozneje hočem pametnejši biti, ali pa konec storiti svojemu življenju. Za zdaj mi je pa še vedno glavna skrb, da veselo živim, ker mi ljudjé živimo na tej zemlji samo jedenkrat, in zakaj bi se tudi povoljno ne naužili tega življenja! V bodoče življenje nimam nobene vere, in kdo mi je tudi porok, da bode ondu lepše in boljše?“

„Jezus Kristus, sin božji, ki je za nas na svetem križi umrl in tretji dan slavno od mrtvih vstal“ — odvrne mu za sveto stvar zavzeta mati s krepkim glasom; „njegovo vstajenje nam je porok za naše prihodnje življenje, in tudi mi bodemo, kakor bilka iz sémena, kakor dan iz temne noči, kakor vzpómlad iz zimskega spanja in mrtvila zopet k novemu življenju vstali.“

Ivan migne z ramami, rekoč: „Vse to sem tudi jaz užé slišal v šoli, ali da bi vse to tudi verjel, k temu mi manjka notranjega glasú, ki bi mi bil porok, da je človeška duša neumrjoča.“

„Vsemogočni Bog naj se te usmili, nesrečni človek! Njegova milost naj obsije tvoj um, da bi se prepričal in spoznal, česar nočeš verovati,“ to rekši, otide žalostna mati za svojimi opravki, a Ivan si v tem izmije in obveže rano.

II.

Ko je mati skuhala in na mizo prinesla kosilo : prežgano juho in hlebec kruha, potegne Ivan iz lovske torbe velik kos pečenke in bokal vina, ter oboje postavi na mizo.

„Užé zopet si pozabil, da je danes véliki petek,“ opominja ga skrbna mati; „dober kristjan na ta dan ne jé nobenega mesá, a zdrav in krepek mladenič, kakeršen si ti, zdrží se tudi lahko vina, katero se na takošen dan samo bolnikom v okrepilo dopušča.“

„Kaj vam pade na um,“ odvrne jej Ivan, „mi živimo tukaj v samoti, in nihče nas ne vidi.“

„Če nas ne vidijo ljudjé, vidi nas Bog,“ odgovori pobožna žena, „in to je vendar zeló majhena žrtva, ki jo darujemo predobremu Bogu s tem, da svoje grešno teló nekoliko pokorimo — v resnici - majhena žrtva proti ónim neizmernim bolečinam, ki jih je njegov jedini sin na lesu svetega križa za nas prestal. Zakaj bi tedaj na ta dan tudi mi vsaj nekoliko ne zatajili samega sebe in ž njim čutili njegovih bolečin na sv. križi?“

„Jaz ne želim vaših naukov, mati, pa pustite tudi vi meni, da delam, kakor si jaz mislim po svojej zdravej pameti.“ To rekši vsede se za mizo ter prav po junaško obira mrzlo pečenko in pije vino, a uboga mati v tem srka prežgano juho, v katero si je skorjico subega kruha udrobila. Malo sta se med kosilom razgovarjala. Ko pa odjésta, reče Ivan :

„Mati, ali imate popóludne kak opravek?“

„Šla bom v faro, da obiščem grob našega izveličarja,“ odgovori mu mati.

„Ravno prav, toliko laže bodete uslišali mojo prošnjo.“

„Káda, samo povédi, kaj želiš.“

„Andrejec je ustrelil danes velicega jelena, a nisva ga mogla odnesti, ker je naju ugledal gospodár ter je za nama pognal tudi svoje ljudí; zatorej sva jelena skrila, da ga popóludne odneseva in si ga razdeliva. Jelen leží za veliko pečino blizu ónega kamenitega križa, užé veste kje. Pojdite torej s košaro tja, in vzemite za dom dobro pečenko; kar ostane, bomo užé na drug kraj oddali.“

Mati je uslišala sinovo prošnjo, da-si neráda; nu bala se je še večjega zlá, posebno tega, da bi si njen hudobni sin ne najel tujih rok v svojo lastno škodo.

Ivan popívši cel bokal vina, postane zaspán in len, zatorej se potegne v bližnjej čumnati na postelj, naročivši še poprej materi, da ga naj za nekoliko časa zbudi, ako bi znabiti zaspal. — Mati mu to obljubi in otide po svojem opravku.

Za dobre pol ure zasliši se v čumnati ječanje in britko vzdihovanje. To je slišala mati ter je jela poslušati. Zopet vse omolkne. Mati vzame košaro ter se napravi na pot. Ali čuj! zopet óno čudno ječanje s kratkimi presledki. — Veliko vpitje, in potem globoki, težki vzdihljeji prizvali so mater v čumnato.

Ivan je trdo spal, ali na licu se mu je brala bolečina, krčevito so mu se napele žile in mrzel pôt ga je oblival.

„Ivan, Ivan, kaj ti je? zbudi se!“ vpila je skrbna mati čvrsto ga rukajoč.

Ivan se hitro vzdigne, vprè svoje oči v mater, pogleda na okno, ter vpraša: „Ali se je zopet zjasnilo?“

Ves čas za tvojega spanja ni bilo niti najmanjšega oblaka na nebu, a ti si težko ječal in glasno si vpil, ter sem mislila jaz uboga mati, da te kaj boli ali muči.“

Ivan teròc si pòt z obraza stresel je z glavo. „Mati,“ reče naposled, „vi s svojimi nauki in krčmar s svojim ponarejenim vinom zmedli ste mi možgane v glavi takò, da sem imel zelò hude in težke sanje. Kri mi še zdaj po žilah blòdi. Čujte tedaj! Zdelo se mi je, da stojim na visocem hribu v popolnoma neznanem mi deželi. Z visoke gore sem gledal v lepo pokrajino, razprostirajočo se v gorskem znožji — v krasno in divno okolico, kakeršne še nikoli nisem, in je tudi gotovo nikoli videl ne bodem. Ali nisem se dolgo radoval te krasote. Solnce, katero je iz začetka prekrasno sijalo, zakrili so črni oblaki in grobna tišina je nastala. Meni je bilo takò tesno pri srci, da vam tega popisati ne morem. Oči se mi ustavijo na nekej prekrasnej ogradi, okoli katere je vrvela velika množica ljudi. Naposled se je jelo ljudstvo pomikati in sprevod se je začel, h kateremu se je pridružilo še več ljudi, in šli so skozi velika mestna vrata vèn na prosto polje. — Sprevod se pomika na hrib. Ko so bili užé vsi izvan mesta, ugledam v sredi ljudstva ubozega človeka, pritisnenega pod težo velicega križa, zelò utrujenega in od vseh strani zasramovanega.“

„Vsemogočni Bog!“ zavpije mati, „to je bil naš odrešenik, Jezus Kristus sam, katerega so peljali iz Jeruzalema na goro Kalvarijo.“

„Ko sem ugledal ta meni se približajoči sprevod,“ nadaljuje sin, „hotel sem pobègniti, ali — zamán! bil sem kakor pribit na zemljo ter se nisem mogel z mesta ganiti. — To je naredilo vino, ki mi je v glavo udarilo, ter sem si v sanjah vse živo predstavljal, kar sem nekdam bral v sv. evangelji. — Ravno pod menoj, kakor da bi se ta žalostna predstava zaradi mene vršila, slekli so Jezusa in ga na križ položili. — Vsak udarec kládiva, s katerim so Kristusa na križ pribijali, segel mi je globoko v srcé ter sem tudi jaz čutil bolečine. Ali strašnejši od vseh teh muk je bil pogled razpetega. Oči — še nikoli nisem videl takò govorečih oči — bile so v mene uprte, kakor da bi mi očitale, da sem tudi jaz kriv tega strašnega Kristusovega trpljenja. — A trinogi, kateri ga so tako grozovito mučili, zrlí so s posmehom in zadovoljnostjo v mene, kakor da bi mi hoteli reči: „Tvojo voljo izpolnimo!“ — Mati, to so bile strašne sanje.“

„O moj sin! Bog daje večkrat ljudém sanje, da bi je od greha rešil; dobrim in takim ljudém, ki imajo čisto vest, daje ugoden počitek s prijetnimi sanjami, a hudobne ljudi Bog tudi v spanji kaznuje in preganja.“

Materi niti pogledavši nadaljuje Ivan: „Ko so povzdignili križ, začelo se je novo trpljenje za mene. Okò razpetega odrešenika je bilo zopet obrneno v mene; ta ostri pogléd mi je sušil mozeg v kostéh in srcé me je peklo kakor živ ogenj; kakor podnevni solnčni žarki prodiral mi je bolj in bolj v globočino srca ter mi je delal tako tesnobo, da sem začel vzdihávati. Zdajci nastane nenadoma strašna tmina, silni grom prekine grobno tišino in zdelo se mi je, kakor da bi slišal glas: „Ti si ga razpél na križ!“

Uboga mati se je tresla po vsem telesu, in po licih so se jej vdrle debele solzé. Prijela je sina za roko in mu rekla: „Daj Bog, da bi poslušal ta glas svoje vesti. Lastna vest ti je naredila te sanje. Ti si razpél našega izveličarja na križ s svojim brezbožnim življenjem, in ker tega nočeš pripoznati, očita ti tvoj notranji glas tvoje grehe. O daj, poslušaj ta glas, ti nesrečno moje dete!“

„Vi to dobro znate, mati,“ reče jej sin, „da s tacimi rečmi še nikoli niste nič opravili pri meni.“

„Neumneži so, ki verujejo v take čenčarije in se bojé svoje vesti. Vsak človek si izbere svoj stan po svojej volji in naravi. Ako li kdo to, kar sem si jaz izbral hvali ali graja, to mi je malo mar; jaz grem svoj naravni pot in malo me briga, ali storim sebi kaj dobrega ali slabega.“

„Nu sam si priznal, da so te tvoje sanje zeló ganile!“

„In kakó bi me ne? — V sanjah sem se tudi jaz bal, ali zdaj sem zbujen, ter ne poznam nobenega strahú — Ako bi ne bil izpil toliko vina, in da bi mi vi ne bili dajali toliko nepotrebni^h naukov pri kosilu, gotovo bi bil ravno takó dobro spal, kakor drugekrati. — Nu bodi si temu, kakor mu drago, ne govoriva dalje več o tem.“

To rekši, vstane, obleče suknjo in otide. A mati s solznimi očmi, molijoč se k Bógu, poišče košaro in otide za njim.

III.

Nesrečna mati vdova si tolázi revno srce na grobu našega odrešenika, ter iskreno moli, da bi se neskončno dobri Bog po zasluženji svojega danes na križi razpetega in umršega sina usmilil njenega izgubljenega sina.

Žalostno je stopala s košaro v roci proti ónem kraji, katerega jej je sin Ivan povedal, ter je pretekla sina in Andrejca. Vsedši se poleg kamenitega križa, vzame evangelje, da bi še jedenkrat prebrala trpljenje Gospodovo.

Gromovít pok iz puške in težko zajéčanje ustrašijo ubogo ženo, da vstane in se trese kakor šiba na vodi. Neka črna slutnja se polasti njene duše.

„O Bog! morda je mojega sina zadela ta krogla,“ bila jej je prva misel ter pohítí proti ónem kraji, od koder je slišala ječanje.

Komaj je nekoliko korakov storila, ugledala je človeka, ki je s težkimi koraki skozi gosto grmovje proti njej stopal.

Vznemirjeno sreč jej je silno bílo in poprejšnja slutnja se je še bolj polastí, da se je v obližji nesreča prigodila. — Hitro stopa dalje.

Koraki se jej bolj in bolj približujejo, in zdajci stopi iz goščave Ivan noseč na ramah svojega továriša Andrejca, starega grešnika, ki se je ves bled in prepaden čvrsto držal okoli vratu močnega mladeniča.

„Mati, idite hitro v vas po duhovna, a jaz hočem v tem ranjencu obvezati rano.“

Prestrašena žena je takój videla, kaj se je dogodilo, ker tacega dogodka se je vedno bala. Niti besedice ne izpregovorivši hitela je po duhovnega gospoda.

Ivan položí svojega starega továriša na zemljo, položivši suknjo pod njega. Nu, naj povemo, kaj se je zgodilo. Gozdár jima je prišel na sled,

ravno ko sta hotela zjutraj ubitega jelena na värnejši kraj odnesti. Razdraženi Andrejec se takoj posluži svojega orožja, ali ta pot brez vsega uspeha. Gozdár, ne brineč se za nikogar, sproži puško vanj, ter ga smrtno rani. Da-si je gozdár sam bil, in Ivanova puška dobro nabita, vender ni Ivan mislil v tem trenutku na nič drugega nego na to, kako bi svojega starega tovariša spravil v varno zavetje in mu, ako mogoče, pomagal. Ker sta na take dogodke bila vedno pripravljena, zato sta imela v pripravi vse potrebne stvari za obvezovanje ran, in Ivan je bil zdaj ranocelnik.

„Čudiš se temu, kaj ne, Ivan,“ reče Andrejec, „da želim duhovnega gospoda? Ali življenje moje je na konci, to jaz dobro čutim.“

Ivan je ves osupel stal in poslušal.

„Kadar človeka življenje zapušča, zapuščajo ga tudi zmóte in strasti,“ nadaljuje stari, „a v smrti je resnica; zato pa želim popraviti, kar še popraviti morem.“

„Pusti take sanjarije zdaj na stran,“ tolažil ga je Ivan, „ter glédi rajše na to, da si z nepotrebnim natezanjem duhá še bolj ne pokvariš svojega zdravja.“

„Jaz ne ozdravim nikoli več, ter želim samo to, da bi mi bila vest zdrava, želim, da bi vsaj jedno dobro delo storil v svojem življenji, in da bi mi bil večni sodnik milostiv.“

Osupnen ga je gledal Ivan nekoliko časa, potem ga je vprašal: „Mar ti veruješ v neumrjočnost človeške duše in na večno življenje?“

„Verujem,“ odvrne mu Andrejec s ponosom in z nekacim vzvišenim glasom, „verujem vse, odkar mi je krogla zadala smrtno rano. Ali veš, kaj me najbolj prepričuje o neumrjočnosti človeške duše? Moja vest! Ali mar misliš, ako bi duša ne bila neumrjoča, da bi se mi kesali svojih grehov in hudobnih del? Naša vest je ona tesna zveza, katera se od nas nikoli ne loči, niti v večnosti ne; pa naj bi tudi spala, kakor moja, ves čas našega življenja, prebuditi se mora, ako poprej ne, vsaj ob času naše smrti, kadar prehajamo iz tega življenja v večnost. Takrat najbolje čutimo, kako se boji stopiti na óni svet zaradi težkega bremena naših grehov. Moji grehi me bolj pekó in mučijo nego skeleča rana na mojem telesu!“

Ivan nehoté sklene roki in nagné težko glavo na prsi.

„Ne žaluj po meni, mladi prijatelj moj! Ti imaš še dosti časa preživeti, in ravno ta najina ločitev je začetek tvoje sreče in tvojega dušnega blagostanja. — Ali da to dosežeš, treba je, da veruješ vse to, kar ti v tem zadnjem trenutku svojega življenja povem. — Jeden je vsemogočni Bog, katerega pravična roka me je danes zadela, mene nevérnika, kateri sem njegov sveti dan danes takó grdo oskrnil; ali trdno upam, da me bode sodil po svojej velikej milosti, ker sem prepričan, da si je ravno mene izbral, da tvojo odpadlo in propadlo dušo zopet k njemu pripeljem. In jaz to tudi storim s tem, da te opozarjam na ónega, katerega sem jaz še nedavno tajil.“

Ivan je vedno bolj poslušal. V prsih ga je nekaj tiščalo, ter ni mogel niti besedice izpregovoriti.

„Deset svojih življenj bi rad dal za óno jedno samo, katero sem v svojej mladosti uničil; kakor vroča žrjavica, kakor strupena kača muči me vest za to hudodelstvo zdaj v poslednjih trenutkih mojega življenja. „Daj

zdej odgovor,“ kliče mi vest, ker na ónem svetu se deli zasluženó plačilo.“
Zato, zato, ljubi moj prijatelj, duša bode, duša mora na véke živeti!“

V tem pride duhovnik, ravno še o pravem času, da se je spokornik Andrejec še mogel izpovedati svojih grehov in prejeti sv. rešnje telo kot potnico v večnost. Komaj da je vse to opravil, pade v popolno nezavednost. Še jedenkrat vprè svoje umirajoče oči v podobo križanega izveličarja, potem globoko vzdahne ter — izdihne svojo dušo.

Zdaj se raztopí led v Ivanovem srci. Z debelimi solzami v očéh in na veliko veselje svoje matere, stori obljubo, da se hoče pokoriti in zapustiti svoje grešno življenje. Čestiti gospod duhovnik, kateremu je Ivan pod milim nebom svoje grehe z največjim obžalovanjem obstal, vzdigne klečečega spokornika, ter mu ponavlja óne tolažilne besede Kristusove, katere je Ivan tolikokrat užé poprej slišal v šoli in cerkvi, namreč besede: „Večje je veselje v nebesih nad jednim grešnikom, ki se spokorí, nego nad devet in devetdeset pravičnimi, kateri pokore ne potrebujejo.“

* * *

Vigred se budi.

Čuj, vigred se budi!
O srce! poskakuj,
S príródo se raduj;
Pozabi vse trpénje!
Zdaj vrača se živénje,
Ker vigred se budi.

Čuj, vigred se budi!
Cvetó, lepó dišé
Cvetlice vrh zemljé.
Cvetlice, le cvetite,
Z menój se veselíte,
Ker vigred se budi.

Čuj, vigred se budi!
Igrá se pótok spét,
Popréj zakóvan v léd.
In kder je kaj grmička,
Oznánja drobna píčka,
Da vigred se budi.

Čuj vigred se budi!
Zelén je vrt in lóg,
Zeléno vse okróg;
Na véji kós prepéva,
Skorjánec žvrgoléva,
Da vigred se budi.

Čuj, vigred se budi!
Izgíni vsa brídkósti,
Kraljáj povsód radósti,
Ki méne je vzdramíla,
To pésen mi vdehnila,
Ker vigred se budi.

T. B.